

MATERIILE ÎNTUNECATE
LUMINILE
NORDULUI

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Cuprins

Partea întâi OXFORD

1. Carafa de Tokay	9
2. O idee despre Nord	23
3. Jordanul Lyrei	39
4. Aletimetrul	71
5. Petrecerea.	86
6. Năvoadele	103
7. John Faa	115
8. Nemulțumirea	135
9. Spionii.	146

Partea a doua BOLVANGAR

10. Consulul și ursul.	167
11. Armura	187
12. Băiatul rătăcit	208
13. Scrimă	218
14. Luminile din Bolvangar	235
15. Cuștile cu daimoni.	252
16. Ghilotina de argint	269
17. Vrăjitoarele	284

Partea a treia SVALBARD

18. Ceață și gheață	311
19. Captivitatea	329
20. Până la moarte	348
21. Primirea lordului Asriel	365
22. Trădarea	383
23. Podul spre stele	393

Carafa de Tokay

Lyra și daimonul ei se mișcau cu grijă prin sala mare și întunecată, furișându-se pe lângă un perete și ferindu-se să fie văzuți din bucătărie. Cele trei mese întinse pe lungimea sălii erau deja aranjate. Argintăria și paharele reflectau lumina puțină și băncile lungi fuseseră trase, în așteptarea oaspeților. Sus, pe pereți, atârnavă în penumbră portretele foștilor decani. Lyra ajunsese la podium și privi înapoi spre ușa deschisă a bucătăriei, dar nu văzu pe nimeni, așa că păși și urcă lângă masa pusă mai sus. Aici, tacâmurile erau din aur, nu din argint, și nu se stătea pe bănci de stejar, ci pe paisprezece fotolii de mahon căpușite cu perne de catifea.

Lyra se opri lângă scaunul decanului și dădu un bobârnac paharului mai mare. Sunetul cristalului răsună limpede în toată sala.

— Nu iei lucrurile în serios, îi șopti daimonul. Poartă-te frumos!

Daimonul ei se numea Pantalaimon și avea de data asta formă de molie, una maro închis, ca să nu se vadă în întunericul din sală.

— În bucătărie e gălăgie mare, nu ne pot auzi, îi răspunse Lyra tot în șoaptă. Iar intendentul nu vine până la prima bătaie de clopot. Nu mă mai pisălogi!

Dar acoperi oricum cu palma cristalul răsunător, iar Pantalaimon fâlfâi din aripi și se strecură prin ușa întredeschisă

în salonul de la marginea din spate a podiumului. Reapăru după câteva clipe.

— Nu-i nimeni acolo, șopti el. Dar trebuie să ne mișcăm repede.

Lyra țâșni ghemuită prin spatele mesei și intră în salon, apoi se îndreptă și privi în jur. Singura lumină din încăperea venea de la focul din cămin, unde niște bușteni încinși izbucniră sub ochii ei într-o flăcăruie jucăușă, trimițând un jet de scânteii în sus pe coș. Locuise aproape toată viața ei la colegiu, dar nu mai văzuse niciodată salonul. Numai profesorii și oaspeții lor aveau acces acolo, însă nu și femeile. Nici măcar menajerele nu intrau să facă curat. Era sarcina exclusivă a majordomului.

Pantalaimon se așeză pe umărul fetei.

— Ești mulțumită? Putem pleca? întrebă el în șoptă.

— Nu fi prostuț! Vreau să mă uit peste tot.

Era o încăpere mare, cu o masă ovală din lemn lustruit de trandafir pe care se aflau mai multe feluri de carafe și de pahare, o măcinătoare din argint și câteva pipe. Pe un bufet din apropiere erau un vas pentru încălzit mâncarea și un coș cu măciulii de mac.

— Trăiesc bine, nu-i așa, Pan? zise ea în șoptă.

Se așeză într-un fotoliu mare din piele verde. Era foarte adânc și se trezi aproape întinsă pe jos, dar se ridică, își strânse picioarele sub ea și se uită la portretele de pe pereți. O mulțime de alți profesori bătrâni, pesemne. Purtau robe, aveau barbă și păreau posomorâți; priveau din ramele lor dezaprobat.

— Despre ce crezi că vorbesc? zise Lyra, sau încep să zică, pentru că până să termine întrebarea auzi voci dincolo de ușă.

— Repede, treci în spatele fotoliului! șopti Pantalaimon, iar Lyra sări imediat din fotoliu și se ghemui în spatele lui.

Nu era cea mai bună ascunzătoare. Alesese un loc chiar în mijlocul camerei. Dacă nu stătea în perfectă liniște...

Ușa se deschise și lumina din încăpere se schimbă. Unul dintre cei sosiți aducea o lampă, pe care o lăsă pe bufet. Lyra îi vedea picioarele; purta pantaloni verde închis și pantofi negri lustruiți. Era un servitor.

— Lordul Asriel a sosit? întrebă cineva pe un ton grav.

Era decanul. Lyra își ținu răsuflarea și îl văzu pe daimonul servitorului (un câine, ca mai toți daimonii servitorilor), umblând cu pași mici și așezându-se la picioarele stăpânului. Apoi zări și picioarele decanului, în aceiași pantofi negri uzați pe care îi purta mereu.

— Nu, domnule decan, zise majordomul. N-am nicio veste de la aerodoc.

— Bănuiesc că o să-i fie foame, când va ajunge. Condu-l direct în sala mare, te rog.

— Prea bine, domnule.

— Ai pregătit o carafă cu vin special de Tokay pentru el?

— Da, domnule. Din 1898, așa cum mi-ați poruncit. Excelenței Sale îi place foarte mult vinul din acest an, din câte țin minte.

— Bine. Acum pleacă, te rog.

— Aveți nevoie de lampă, domnule?

— Da, las-o. Ai grijă să-i cureți fitilul în timpul mesei.

Majordomul se înclină ușor și se întoarse să plece, cu daimonul însoțindu-l cuminte, cu pași mărunți. Din ascunzătoarea ei nu tocmai grozavă, Lyra îl urmări pe decan. Mai întâi se duse la un dulap mare de stejar dintr-un colț și își luă roba de pe umeras, apoi și-o aranjă pe el cu tot dichisul. Decanul fusese un bărbat puternic, dar acum trecuse bine de șaptezeci de ani și se mișca mai țeapăn și mai încet. Daimonul decanului avea înfățișarea unui corb, iar după ce bătrânul se îmbracă, sări de pe șifonier și se așeză la locul lui preferat, pe umărul drept al bărbatului.

Lyra îl simțea pe Pantalaimon țeapăn de frică, deși nu scotea niciun sunet. În ce-o privea, murea de curiozitate. Vizitatorul pomenit de decan, lordul Asriel, era unchiul

ei, un bărbat pe care îl admira enorm și de care se temea deopotrivă. Se spunea despre el că făcea politică la nivel înalt, că mergea în expediții secrete și participa la războaie îndepărtate, iar ea nu știa niciodată când urma să apară. Era iute la mânăie; dacă ar fi prins-o aici, ar fi pedepsit-o cu severitate, dar gândul ăsta n-o îngrijora peste măsură.

Numai că pe urmă văzu ceva care schimbă lucrurile cu desăvârșire.

Decanul scoase din buzunar o hârtie împăturită și o puse pe masă. Ridică apoi dopul unei carafe cu vin auriu și greu, despături hârtia și turnă în carafă un firicel de pulbere albă, după care aruncă hârtia în foc. Amestecă vinul cu un creion scos tot din buzunar, până când praful alb se dizolvă complet, apoi puse dopul carafei la loc.

Daimonul lui croncăni scurt. Decanul îi răspunse mormăind ceva, se uită în jur cu ochii lui încercănați umbriți de tocă, apoi ieși pe ușa pe care venise.

— Ai văzut, Pan? șopti Lyra.

— Sigur că da! Hai s-o ștergem repede, înainte să ajungă intendentul!

Dar chiar în timp ce vorbea, din capătul îndepărtat al sălii mari se auzi prima bătaie de clopot.

— Asta-i bătaia intendentului, zise Lyra. Credeam că avem timp destul...

Pantalaimon zbură scurt pe ușa sălii mari și se întoarce iute.

— Intendentul a ajuns deja acolo, zise el. Și nu poți să ieși pe cealaltă ușă...

Cealaltă ușă, pe care venise și plecase decanul, dădea în coridorul aglomerat dintre bibliotecă și cancelarie. În acest moment al zilei era doldora de bărbați care își îmbrăcau robele pentru cină și care se grăbeau să-și lase hârtiile sau servietele în cancelarie, înainte să se ducă în sala mare.

Dacă nu l-ar fi văzut pe decan strecurând praful acela alb în carafă, ar fi riscat să înfrunte mânia intendentului

Res sau ar fi sperat să treacă neobservată pe coridorul aglomerat. Dar acum nu știa ce să creadă, așa că ezită.

Apoi auzi pași apăsați pe podium. Intendentul venea să verifice dacă salonul era pregătit pentru vinul cu mac pe care-l beau profesorii după cină. Lyra țâșni spre șifonierul din lemn de stejar, îl deschise și se ascunse înăuntru, trăgând ușa după ea exact în clipa în care intra intendentul. Nu-și făcea griji pentru Pantalaimon. Camera era decorată în culori închise și el se putea strecura oricând sub un scaun.

Auzi răsuflarea grea a intendentului și îl zări, printr-o crăpătură a ușii care nu se închisese bine, aranjând muștiucurile pe suportul de lângă narghilea și aruncând o ultimă privire carafelor și paharelor. Pe urmă își netezi părul după urechi cu amândouă mâinile și îi șopti ceva daimonului său. Era servitor, deci avea un daimon-câine. Dar era un servitor de rang superior, așa că avea un câine de rasă. De fapt, daimonul lui avea forma unui seter roșcat. Câinele părea bănuitor și se mișca de parcă ar fi mirosit prezența unui intrus, dar, spre marea ușurare a Lyrei, nu se apropie de șifonier. Fata se temea de intendent; o bătuse deja de două ori.

Lyra auzi o șoptă slabă. Pantalaimon reușise să se strecoare lângă ea.

— Acum va trebui să rămânem închiși aici. De ce nu m-ascuți niciodată?

Nu-i răspunse până când nu plecă intendentul. Avea datoria să supravegheze așezarea profesorilor la masa de pe podium. Lyra auzea cum intrau profesorii în sala mare, le auzea murmurul vocilor și târșăitul picioarelor.

— Mă bucur că nu te-am ascultat, șopti ea. Altfel nu l-am fi văzut pe decan punând otravă în vin. Pan, e chiar vinul de Tokay despre care l-a întrebat pe majordom. Au de gând să-l omoare pe lordul Asriel!

— De unde știi tu că a pus otravă?

— Sigur a pus otravă. Nu ții minte că i-a cerut majordomului să iasă, înainte s-o strecoare în carafă? Dacă ar fi fost ceva nevinovat, nu-i păsa că îl vede majordomul. *Sunt sigură* că se petrece ceva important – ceva politic. Servitorii au vorbit despre asta toată ziua. Pan, putem preveni o crimă!

— N-am mai auzit asemenea prostie, zise sec Pantalaimon. Cum crezi tu că poți rămâne nemișcată încă patru ore în șifonierul ăsta strâmt? Mă duc să arunc o privire pe coridor. Te anunț când e liber.

Zbură de pe umărul ei, iar ea îi văzu umbra micuță în lumina care intra prin crăpătura ușii.

— Te duci degeaba, Pan, eu rămân aici, zise Lyra. Gădesc eu o robă sau ceva pe-aici, o întind pe jos și stau pe ea. *Trebuie* să văd ce fac.

Ședea pe vine. Se ridică încet, cu grijă, căutând pe pipăite umerășele, ca să nu facă zgomot. Descoperi că șifonierul era mai mare decât crezuse. Existau mai multe toci și robe academice, unele dintre ele tivite cu blană și majoritatea căptușite cu mătase.

— Mă întreb dacă sunt toate ale decanului, șopti ea. Când primește titluri onorifice din alte părți, probabil că îi dau robe elegante, iar el le păstrează aici pentru momentele speciale când trebuie să se gătească. Pan, tu chiar crezi că vinul acela nu e otrăvit?

— Nici gând, zise el. Cred, la fel ca și tine, că este otrăvit. Dar cred că nu ne privește. Și mai cred că ar fi cea mai mare prostie din viața ta să te amesteci. Povestea asta nu-i treaba noastră...

— Nu fi prost, zise Lyra. Nu pot să stau aici și să mă uit cum îl otrăvesc.

— Atunci, hai în altă parte!

— Ești un laș, Pan.

— Sigur că sunt. Pot să știu cum ai de gând să procedezi? Vrei să sari din dulap și să-i smulgi paharul dintre degetele tremurânde? La ce te-ai gândit?